

Bjarne Ørum (RV):

Selv den mindste sag i dette høje Ting kan åbenbart give billet til den helt store rejse. Man kan i hvert fald komme meget vidt omkring – åbenbart.

Dette her drejer sig om et forslag, der har baggrund i, at der er opstået tvivl vedrørende virkningstidspunktet for lønmodtagerbidrag, hvilket skyldes udformningen af ikrafttrædelsesbestemmelserne. Man kan jo kalde det, hvad man vil; men jeg synes, det er al ære værd, at der er ministre, der kommer og retter sager, således at tvivlen bliver bortfjernet. Det har jeg da stor respekt for. Og jeg har da også respekt for den bemærkning, der går ud på, at man ikke behøver at gå til domstolene, for at den retslige usikkerhed kan blive afvejet. Dette her er en præcisering af nogle bestemmelser, og det kan man selvfølgelig også bruge som grundlag for at vælge en regering.

Men vi støtter lovforslaget, og jeg håber, det får en hurtig gang igennem tilværelsen.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg mener, dette her er et udtryk for, at man benytter sig af retten til at blive klogere, og det er faktisk en udmærket ting. Det er også aldeles nødvendigt at få skabt klarhed på dette område, for der er simpelt hen konstateret en fejl.

Jeg synes også, det er yderst beklageligt, at denne regering ikke er bedre end alle tidligere – inklusive alle borgerlige regeringer – til at undgå den slags fejl, og at den heller ikke har ladet os få bedre tid til udvalgsbehandling end tidligere regeringer. Men vi må jo håbe, at vi forbedrer os efterhånden.

Kristeligt Folkeparti kan støtte lovforslaget.

Skatteministeren (Stavad):

Det var jo nogle gode ønsker, hr. Ole M. Nielsen havde. Dem vil jeg gerne tilslutte mig, og så vil jeg i øvrigt hæfte mig ved bemærkningerne fra hr. Bjarne Ørum, der sagde, at dette er en præcisering, der sikrer, at en retsusikkerhed bliver fjernet, og at vi i forhold til det, der præciseres her, får en sikker retstilstand, der også svarer til den information, der er gået ud til de arbejdsgivere, som har stået for forvaltningen af udbetalingen af løn og dermed også har haft pligten til at trække arbejdsmarkedsbidrag.

Hr. Kai Dige Bach havde et konkret spørgsmål, nemlig om hr. Ole Donner havde ret i, at alle fik ens behandling med dette lovforslag. Jeg har svært ved at se, at svaret kan være andet end ja, for det, retstilstanden vil sikre, er, at såfremt man får udbetalt en løn – uanset optjeningstidspunktet – hvori der er fratrukket en 1994-indkomstskat, som har nogle lavere procenter, og hvor de lavere procenter bl.a. er finansieret over arbejdsmarkedsbidraget, så er man omfattet af arbejdsmarkedsbidraget, men hvis det er sådan, at man har fået udbetalt en løn, hvori der er fratrukket en 1993-skat, ja, så er man ikke omfattet af det – på samme måde som hr. Klaus Hækkerup brugte eksemplet med årsskiftet 1994-95.

Hvis man altså får udbetalt en løn fratrukket en 1994-skat, der indgår i 1994-årsopgørelsen og -regnskabet, så er det arbejdsmarkedsbidraget på de 5 pct. for 1994, der er gældende, men bliver man omfattet af 1995-skatten, ja, så vil det være et 6-procents-arbejdsmarkedsbidrag. Derfor mener jeg, at hr. Ole Donners bemærkning i så henseende var helt korrekt.

Så jeg vil på trods af enkelte knubbede ord og bemærkninger takke for, at alt tyder på, at det bliver et forslag, der i hvert fald ikke vil få stemmer imod sig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 191:

Forslag til lov om ændring af lov om planlægning og lov om naturbeskyttelse. (Beskyttelse af kystområderne).

Af miljøministeren (Svend Auken).
(Fremsat 4/2 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Martin Glerup (S):

Det er god og fremsynet politik, at vi nu gennem lovgivning sikrer, at den uberørte halvdel af Danmarks 7.000 km kyststrækning ikke udvikler sig til et nyt Mallorca.

Danmark har jo ingen svimlende høje bjerge med sne på tinderne. Vi har heller ingen høje, brusende vandfald, men vi har verdens flotteste og mest varierede kystlandskaber.

Socialdemokratiet vil gerne sikre, at denne naturskat bevares for vore efterkommere, og det er netop, hvad vi gør med dette lovforslag.

Der er god grund til at rose miljøministeren og Miljøministeriet for det grundige arbejde, der er udført i forbindelse med lovforslaget.

Der er ført forhandlinger med de grønne organisationer, landbruget, den kommunale verden og mange andre. Miljøministeren har besøgt kystkommuner i Viborg Amt og andre steder i landet. Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har fået illustreret planlægningsens enorme betydning, da Ringkøbing Amt gæstfrit viste eksempler på både god og dårlig kystplanlægning. Nu står vi så ved målstregerne med et gennemarbejdet og velovervejede lovforslag.

Det drejer sig om ændring af to love: for det første planloven, hvor det gældende kystcirkulære med visse justeringer ophøjes til lov, for det andet naturbeskyttelsesloven, hvor strandbeskyttelseslinjen udvides fra 100 til 300 meter.

Fordelene ved at gøre kystcirkulæret til lov er mange: at styrke og understrege beskyttelse af kysterne, at sikre en åben og demokratisk debat om dette vigtige emne her i Folketinget og at sikre en af Folketinget vedtaget kystlov, hvis bestemmelser ikke kan kuldcastes af skiftende miljøministre.

Kysternes fremtid skal ikke overlades til tilfældighederne, men bør hvile på en lov, som danner grundlag for deres langsigtede beskyttelse.

Kystcirkulærets kystnærhedszone på 3 km med skærpede planlægningsbestemmelser føres videre i kystloven. Dog foreslås det, at byzonerne tages ud, fordi planlægning og administration af kysthensyn i byerne i forvejen prioriteres højt i den kommunale planlægning.

Det betyder ikke, at de 3 km fra kysten er en forbudszone, hvilket flere fejlagtigt har fået opfattelsen af. Det er derimod en zone, hvor planlægningen skal være særlig grundig og tage udgangspunkt i hensynet til kysten.

I landzone og sommerhusområder findes de rekreative og åbne kyster. Her skal planlægning og administration sikre, at områderne bevarer deres landskabelige kvalitet og karakter.

Byudviklingen skal hovedsagelig ske bag eksisterende bebyggelse og ikke langs den uberørte kyst. Nødvendig byudvikling på mindre øer og i områder, som helt er omfattet af kystnærhedszonen, vil stadig kunne finde sted.

Der vil fortsat være stop for udlægning af nye sommerhusområder, idet der er en uudnyttet kapacitet svarende til ca. 35.000 sommerhuse landet over. Der er således god plads til adskillige års forbrug af sommerhusgrunde.

Større ferie- og fritidsanlæg skal placeres på baggrund af samlede turistpolitiske overvejelser.

Offentlighedens frie adgang til kysterne skal sikres og forbedres.

Disse planmæssige bestemmelser suppleres udmærket af ændringerne i naturbeskyttelsesloven. Her udvides strandbeskyttelses- og klitfredningslinjen fra 100 til 300 meter – bortset fra de fastlagte sommerhusområder, hvor de 100 meter fortsat er gældende.

En strandbeskyttelseskommission skal i løbet af tre år gennemgå samtlige kyststrækninger og fastlægge den endelige landsdækkende klitfrednings- og strandbeskyttelseslinje.

Lovforslaget ændrer ikke på arbejdsfordelingen mellem kommuner, amtskommuner og staten. De decentrale myndigheders ansvar og kompetence fastholdes.

Vi afviser på det bestemteste, at der skulle være tale om ekspropriative indgreb i strid med grundloven. Den tidligere regering foretog langt mere vidtrækkende indgreb i forbindelse med naturbeskyttelsesloven i 1992, uden at dette var i strid med grundloven.

Socialdemokratiet hilser med tilfredshed, at det nære kystlandskab med dets særlige værdier i højere grad end hidtil sikres som landskabstype. Vi tror, beskyttelsen af Danmarks åbne kyster mod kortsigtet udnyttelse er en af de allervæsentligste natur- og miljøopgaver her i 1990'erne.

[Martin Glerup]

På den baggrund kan jeg på Socialdemokratiets vegne give lovforslaget min varmeste anbefaling.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det er til hr. Martin Glerup. Han gjorde meget ud af at forklare, at det er regeringens hensigt at gøre et kystcirkulære til lov.

Indledningsvis vil jeg godt sige, at vi er fuldstændig enige med regeringen i, at en lov er bedre end et cirkulære. Et cirkulære kan udformes af en mere eller mindre tilfældig minister, og det kan laves om af en ny minister, vi måske er modstandere af. Derimod kan en lov kun vedtages, hvis der er flertal i dette parlament. Så langt er vi hundrede procent enige.

Men når nu hr. Martin Glerup siger, at det eneste, Socialdemokratiet gør, er at lave et cirkulære om til en lov, må jeg lige gøre opmærksom på – for dem, der ikke ved, hvad et cirkulære er – at det er på to sider. Lovforslaget er på 40 sider. Så skal man være noget naiv, hvis man tror, at det, sagen drejer sig om, er at lave det her cirkulære om til en lov. Hvorfor bruger man så 38 sider mere?

Naturligvis er alle enige om, at vores kyster skal beskyttes. Det, uenigheden i dag vil gå på, er, hvem der skal optræde i beskytterens skikkelse, om det skal være kommunalbestyrelsen og amtsrådet som i dag eller det skal være miljøministeren herinde fra stenbroen.

Miljø- og Planlægningsudvalget har været ude i kystområdet i Ringkøbing Amt, og hvis vi andre også tager en tur langs Vestkysten eller Østkysten, vil vi kunne se, at kysten er bevaret igennem århundreder. Den er bevaret de sidste årtier af vores kommunalbestyrelser og vores amtsrådsmedlemmer. Det er dem, der har haft bemyndigelsen til at bevare vores kyster, og det mener vi at vi er trygge ved at lade fortsætte.

Derfor er vores hovedargument mod loven, at det fortsat skal være vores kommunalbestyrelser ...

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Taletiden er udløbet.

Aage Brusgaard (FP):

... og amtsråd, der beskytter vores kyster, og ikke Folketinget.

Miljøministeren (Svend Auken):

Det er ikke for at foregribe hele debatten – ordførerne skal have mulighed for at ytre sig, og vi har fået et interessant udpluk af hr. Aage Brusgaards ordførertale allerede i en kort bemærkning – men det er for at sikre, at den fortsatte debat kommer til at foregå på et reelt grundlag.

Hr. Aage Brusgaard har fuldstændig ret, når han siger, at selve cirkulæret er mere kortfattet end det samlede lovforslag med bemærkninger. Det er dog ikke længere end paragrafferne i planlovsændringerne, som der her er lagt op til. Det, hr. Aage Brusgaard og andre medlemmer af Folketinget imidlertid skal være opmærksom på, er, at der ud over selve cirkulæret er udsendt en meget grundig vejledning. Det er det vejledningsstof, som blev udarbejdet af den tidligere regering, der er taget med som bemærkningsstof.

Jeg skal også gøre en anden faktuel bemærkning. Der er ingen ændringer i forholdet mellem myndighedernes ansvar i forbindelse med denne lovgivning og så det kystcirkulære, der blev lagt frem af den tidligere regering. Det vil sige, at den del af det kan man efter min mening ikke med fornuft diskutere på det grundlag, at der er lagt op til en stor centralisering. Der er ikke lagt op til nogen stor centralisering. Der er nøjagtig den samme ansvarsfordeling mellem myndighederne som i cirkulæret.

Derved kommer vi tilbage til – når vi taler om planlovgivningen – alene at diskutere det, som hr. Aage Brusgaard også forholdt sig til, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt rammerne for den lokale planlægning i den planlægningszone, der af den tidligere regering er afgrænset til 3 km ude ved kysterne, skal vedtages bindende ved et landsplandirektiv eller et cirkulære, eller det skal ske gennem en behandling i Folketinget.

Jeg skal endelig sige, at der er en afgørende ændring i forhold til det tidligere kystcirkulære i det forslag til kystlov, der her er lagt frem, og det er, at i modsætning til den tidligere regerings kystcirkulære er hele byzoneområdet taget ud. Det vil sige, at det er et mindre bureaukratisk apparat, vi står over for, og det er noget, der letter vilkårene for arbejdet med kystcirkulæret i de lokale led, som har ansvaret efter denne lov, og det er også baggrunden for, at de kommunale organisationer har tilsluttet sig det forslag, der her er lagt frem.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jeg vil da gerne understrege, at beskyttelsen af kystzonerne er vores fælles ansvar imellem kommuner, amter og staten, sådan som det har været hidtil, og sådan bør det også være i fremtiden, og det ændres der ikke på.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det var lige til miljøministerens ord om, at der ingen forandring sker. Det må være noget, ikke bare Fremskridtspartiet tror. Jeg vil da godt lige minde ministeren om det brev, vi har fået fra en Hilmar Sølund og en Per Kaalund. Mig bekendt er de begge socialdemokrater.

De skriver:

»Kære Svend, vi må tage afstand fra disse planer. Det er således vores opfattelse, at de hidtidige erfaringer ikke alene danner grundlag for at gå videre . . .« osv.

Vi har også fået et brev fra Bent Hansen, som er amtsborgmester i Viborg Amt – han er for øvrigt også socialdemokrat – og han skriver:

»Det må være de folkevalgte repræsentanter i amtsråd og kommunalbestyrelser, der bedst kan vurdere kystens betydning og sårbarhed i de forskellige egne af landet, og ikke embedsmænd i en statslig forvaltning.«

Vi har også brev fra Ringkøbing Amt, men det vil jeg ikke læse op, for han er Venstremand, så det kan vi nok ikke tage efter. Men det er altså ikke bare Fremskridtspartiet, der mener, at det her går videre end kystcirkulæret. Det er Socialdemokratiets egne borgmestre og amtsborgmestre, formanden for Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, der er enige med Fremskridtspartiet i, at dette her går længere end kystcirkulæret.

Miljøministeren (Svend Auken):

Hr. Aage Brusgaards grundige redegørelse for de kommunale organisationers holdning led kun af én mangel, og det var, at hr. Aage Brusgaard ikke læste datoen op på det brev.

Det, der skete efter modtagelsen af det brev, var, at der blev gennemført ganske omfattende forhandlinger, og de sluttede med et positivt resultat, hvor man fra kommunal side tilsluttede sig resultatet og sagde, at det var bedre end

det kystcirkulære, man hidtil har arbejdet under, og som er udstedt af den tidligere regering. Dette kun være sagt for fuldstændighedens skyld.

Jeg tror, hr. Aage Brusgaard vil give mig ret i, at et af stenalderfolkets mest imponerende våben er den såkaldte boomerang. De citerer, hr. Aage Brusgaard her er kommet med, kan kun karakteriseres som en moderne udgave af et stenaldervåben.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil slet ikke bestride, at miljøministeren muligvis har beroliget sin partifælle Hilmar Sølund, men til gengæld vil jeg gerne lige høre, om ministeren ikke lyttede, da han for et par dage siden besøgte Viborg Amt, var det vist. Jeg så i hvert fald referatet i TV/Midt-Vest, og dér fremgik det nu ikke særlig tydeligt, at de kommunale repræsentanter var særlig godt tilfreds.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jeg vil godt dokumentere, at der er tilslutning fra kommunerne, ved at citere en del af et brev fra Kommunernes Landsforenings formand, Hilmar Sølund, af 25. januar 1994:

»Det er min opfattelse, at kystloven med de ovenfor nævnte aftalte ændringer vil være styrket i forhold til målsætningen om at beskytte de frie kyststrækninger, og at kommunerne vil hilse loven velkommen.«

Det er vel så tæt, som man kan komme på en accept fra kommunernes side.

Jens Jørgensen (KF):

Vi skal altid, når vi beskæftiger os med miljøpolitik, have det overordnede mål, at vi skal passe godt på det land, vi har, og på landskabet.

Det drejer sig om de åbne rekreative områder, og det drejer sig om kysterne. Vi skal passe godt på de områder og sørge for, at den udvikling, der finder sted, kan ske i en rolig, harmonisk balance, så man både får plads til turismendviklingen og til de fritidsbehov, de enkelte borgere har, og naturligvis også til de mennesker, der skal bo og arbejde i området.

[Jens Jørgensen]

Det er den overordnede linje og det overordnede mål, man bør have. Hvis man tager det som udgangspunkt, må jeg sige, at det kystcirkulære fra december 1991, som flere har berørt allerede på nuværende tidspunkt, var et godt udgangspunkt, var et godt redskab. Det var det, man kunne nå frem til på det tidspunkt. Der var steder, hvor ministeren kunne udstede, skal vi sige direktiver – det ord er blevet brugt – og samtidig blev der af de partier, der har udarbejdet det her forlig, lagt ting ud decentralt.

Det er rigtigt, som miljøministeren var inde på for lidt siden, at den del af loven, som kun fylder godt og vel fire sider, altså den del, som bygger på kystcirkulæret, der ophøjes til lov, ligger ganske tæt ved det, der stod i kystcirkulæret. Ministeren var også inde på, at begrebet byzoner, der undtages fra kystnærhedszonen, principielt var den eneste ændring.

Nu er det imidlertid sådan, at lovforslaget i virkeligheden er forslag til ændring af to love: lov om planlægning og lov om naturbeskyttelse.

Dermed er jeg inde på den anden del af det. Jeg synes ikke, at vi her skal gå ind i en dyb, detaljeret redegørelse for paragraf ditten og paragraf datten og § 59 med ministerens mulighed for at klage videre i andre organer osv., men prøve, netop som meningen må være, med en første ordførertale at lægge nogle principielle vinkler ind.

Dér er det Det Konservative Folkepartis oplevelse, at ser vi på lovforslaget som helhed, bliver der tale om – sådan tror vi at vi vil børe i det seriøst og grundigt under udvalgsarbejdet – en styrkelse af det, jeg med et lidt stærkt udtryk vil kalde centralisering.

Vi ønsker en udvikling, hvor det bliver primærkommunen i samarbejde med amtskommunen, der skal styre og udvikle ud fra nogle overordnede lovgivningsmæssige rammer, og vi oplever, at der flyttes kompetence til et ministerielt kontor. Det vil vi børe nøje i.

Vi vil også sige, at vi har hæftet os ved, at en række landbrugsorganisationer, bl.a. landboforeninger, har peget på, at visse udviklingsmuligheder ikke vil kunne virkeliggøres på samme måde som hidtil. De har derfor sagt, at der muligvis er noget, der har karakter af ekspropriation.

Det vil vi ikke sige ja eller nej til her. Vi vil bare markere, at det mener vi det er seriøst at man undersøger nøje under udvalgsarbejdet, og at man stiller de spørgsmål, man kan, til apparatet og får svar, og så må vi se, hvad der kommer ud af det.

Men sammenfattende føler vi, at det her ikke er en styrkelse af tilliden til de lokale folkevalgte organer, byrådet og amtsrådet. Vi føler, at der flyttes for meget over.

Med det argument går vi imod det, sådan som det foreligger på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Bare et enkelt spørgsmål til hr. Jens Jørgensen:

Hvori består den centralisering, som frygtes af hr. Jens Jørgensen?

(Kort bemærkning).

Jens Jørgensen (KF):

Til hr. Martin Glerup:

Som vi læser lovforslagets bemærkninger, vil der i langt stærkere grad end hidtil være mulighed for Miljøministeriet for at gå ind i sagerne på et tidligere tidspunkt.

Vi føler, at man ikke på samme måde, som der var muligheder for det i kystcirkulæret, kan understøtte det lokale. Vi ønsker en miljøpolitisk profil, hvor man lægger så megen vægt ud i lokalsamfundet som overhovedet muligt. Det bliver vi muligvis uenige om, og det er det, vi vil undersøge nøjere under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Nu skal man måske altid blive lidt mistæksom, når nogen her fra talerstolen siger, at de føler. Jeg hører, at hr. Jens Jørgensen siger, at Det Konservative Folkeparti føler, at det her forslag er mere centralistisk end det kystcirkulære, som hr. Per Stig Møller udarbejdede og udsendte.

Men vi er vel enige om, at det ikke kan være følelsen alene, der afgør det, når vi kommer til målstregen. Der må vel ligge dokumentation på bordet, og derfor vil jeg gerne spørge Det Konservative Folkepartis ordfører, om han kan finde – jeg kan nøjes med ét eksempel på, at der sker en større centralisering end med det

[Gade]

kystcirkulære, som hr. Per Stig Møller, den tidligere miljøminister, udarbejdede. Bare ét eksempel!

Det kunne gøre det klart allerede fra starten, om Det Konservative Folkeparti har noget at have sine følelser i.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Man kan f.eks. tage § 59, hvor man vil ændre det sådan, at klageberettiget er ikke enhver med retlig interesse i sagens udfald. Det er miljøministeren og enhver. Det i sig selv er et signal om, at sagerne skal ind til miljøministeren.

Miljøministeren (Svend Auken):

Her er der tale om en ren misforståelse, og derfor tror jeg, hr. Jens Jørgensen har ret i, at det undervejs i udvalgsarbejdet bliver nødvendigt at få klargjort de misforståelser, der er, herunder den misforståelse, som fru Hanne Severinsen gav udtryk for.

Der er imidlertid et spørgsmål, jeg mener er meget vigtigt. Ligesom kommunerne var positive, da vi fik arbejdet tingene ordentligt igennem og afbureaukratiserede og afcentraliserede det i forhold til det, der i sin tid blev gennemført med kystcirkulæret, vil Det Konservative Folkeparti så, når man får fast grund under fødderne, vedstå arv og gæld og sige, at det, vi gjorde, da vi var i regering, står vi også bag, når vi er i opposition?

Eller skal vi opleve det i denne sag, som vi jo desværre kan opleve – hr. Jens Jørgensen og jeg har mange bitre fælles minder, som kan illustrere denne tankegang – at Fremskridtspartiet én gang til på et helt useriøst grundlag kan trække Det Konservative Folkeparti væk fra synspunkter, man havde, og som man gav konkret udformning i form af regler, da man selv havde regeringsansvaret?

For mig er det i hvert fald noget fundamentalt i politik, at man gør det samme, siger det samme og står ved det samme, når man er i regering, som man gjorde, da man var i opposition, og omvendt.

I dette tilfælde gør vi det, at vi tager den tidligere miljøministers kystcirkulære, som jeg mener var et ualmindelig velgennemarbejdet produkt, og omsætter det til lovgivning med en række ændringer indført, som først og fremmest er kommet ind på foranledning af de

kommunale organisationer, og som gør, at de bedre kan leve med det i hverdagen, samtidig med at vi har lyttet til naturorganisationerne med hensyn til det, som er hovedsigtet, nemlig beskyttelsen af de ubenyttede kyststrækninger.

Mit spørgsmål er altså: Hvis det viser sig, at den følelse, man har nu, hviler på misforståelser, er Det Konservative Folkeparti så ved tredjebehandlingen parat til at medvirke til en vedtagelse af dette forslag, som i ét og alt har sit udgangspunkt i den tidligere miljøministers forslag? Det er det, der er spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Jens Jørgensen (KF):

Jeg vil begynde med at sige til hr. Gade, at i politik drejer det sig, som jeg ser det, bestemt ikke altid om at være skråsikker. Det drejer sig om at have nogle holdninger, nogle synspunkter, nogle vurderinger. Hr. Gade mente, at det medførte, at jeg sagde, at vi føler, og at jeg lige så godt kunne bruge det klassiske folketingsprog: Det er vores vurdering, det er vores opfattelse, når vi læser begge disse love, at der er tale om, at man flytter en kompetence fra de lokale myndigheder og styrker Miljøministeriet. Det vil jeg gerne have lov til at eksemplificere, når vi skal i gang med udvalgsarbejdet.

Til ministeren vil jeg sige klart, at vi vedstår arv og gæld, vi vedstår den arv, der ligger i kystcirkulæret, og vi er parat til at arbejde ud fra det, men jeg fastholder, at som vi læser det samlede lovforslag, som jo indebærer ændringer af to love, så går vi imod det, som det ligger for os her og nu, men vi arbejder som altid seriøst med det i udvalget.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det var ministeren, der nævnte mit partis navn og mente, det var kedeligt, hvis det var sådan, at Fremskridtspartiet var med til at trække De Konservative væk fra kystcirkulæret.

Nu kan De Konservative nok svare for sig selv, men så må ministeren jo også have den opfattelse, at det er Fremskridtspartiet, der har trukket den socialdemokratiske amtsborgmester i Viborg Amtsråd i den retning, at det er os, der har trukket Per Kaalund og formanden for Kommunernes Landsforening i den ret-

[Aage Brusgaard]

ning, for det er ikke bare De Konservative og Venstre, der har fået, hvad skal vi sige, opfattelsen af, at lovforslaget her er mere restriktivt end kystcirkulæret. Samtlige de kommunalbestyrelsesmedlemmer, borgmestre og amtsrådsmedlemmer, vi har fået henvendelser fra – også de socialdemokratiske – har denne opfattelse.

Ministeren sagde, at det brev, jeg læste op af, fra Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen var forældet – det var vist fra den 10. november – og at der var kommet et nyt brev, hvori Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen støttede lovforslaget. Det ville være passende, om også udvalgets medlemmer kunne få en kopi af det brev, for så vidste vi lidt om, hvor vi stod. Vi har også medlemmer, der sidder i bestyrelsen for Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. Så jeg vil spørge ministeren, om udvalget kunne få en kopi af det brev, der senere er kommet fra Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg kunne forstå på hr. Jens Jørgensens indlæg, at Det Konservative Folkeparti senere vil komme med eksempler på, at man flytter magt fra amter og kommuner til staten med dette forslag, og at Det Konservative Folkeparti ikke i dag kan fremkomme med bare ét eksempel. Det konstaterer jeg bare.

Alligevel har man taget en ganske skråsikker stilling og kan meddele, at man vil stemme imod. Det forekommer mig ikke for seriøst.

Hanne Severinsen (V):

Nogle gange kan man tænke, at det måske var meget godt, at man ikke havde et kystcirkulære eller en kystlov, dengang man byggede Kronborg eller Eremitageslottet, for de ville være kommet i strid modvind.

Med det vil jeg også sige, at det er et meget forkert signal, at man nu ophører kystcirkulæret til lov. Jeg vil endda gå så vidt at sige, at det er forligsbrud. Ganske vist har vi ikke indgået forlig med Socialdemokratiet, men der var tale om nogle borgerlige partier, som gik sammen og vedtog en planlov, og det mindste, man kunne have gjort, var at indkalde forligsparterne, hvis man ville lave om på en sådan lov.

Det er rigtigt, at naturbeskyttelsesloven blev vedtaget med et andet flertal, men også her havde det været naturligt, da vi også var med som regering, at man havde indkaldt os, hvis man ville ændre på strandbyggelinjen. Det er trods alt også en vigtig del af naturbeskyttelsesloven.

Det, der for os var vigtigt, dengang vi vedtog planloven, var, at vi derved fik fastslået, at der var tale om en decentralisering, at man i kommuner og amter endeligt skulle afgøre den planlægning, man ville foretage. Den skulle ikke mere godkendes.

Samtidig diskuterede vi, da vi var ved tredjebehandlingen af planloven, hvordan man så kunne sikre, at kysterne ikke blev spoleret. Vi er alle sammen enige om, at vi ikke vil spolere kysterne; vi har ikke nogen ambition i retning af, at Danmark skal ligne Mallorca. Men vi fandt, at det, der skulle til, var et signal, og det er cirkulæret. Det er ikke en lov, men det er et cirkulære, der siger, at man skal passe på i de områder, for ellers kan man risikere, at staten bruger sin vetoret.

Jeg må nok indrømme, efterhånden som jeg har set specielt den nuværende ministers måde at administrere dette på, at her har vi måske nok lagt op til, at forskellige ministre kan administrere forskelligt, og jeg vil gerne sige, at sådan som miljøministeren har administreret det, er jeg ikke tilhænger af kystcirkulæret. Min vurdering i dag er, at vi nok skulle have tænkt lidt over, at vi ikke altid ville have miljøministerposten i de borgerlige partier.

Derfor vil jeg sige i dag med bagklogskab, at jeg nok ville have udformet kystcirkulæret en lille smule anderledes. Vi har nemlig grundlæggende den opfattelse, at når formålet er blevet besluttet, kan amter og kommuner godt selv finde ud af det. Man behøver ikke at have hver eneste sag inde at vende.

Min taletid er ved at være udløbet, så jeg vil bare kort sige, at vi også går imod ændringerne vedrørende strandbeskyttelse. Vi mener i øvrigt, det er temmelig grotesk, at det eneste, man ikke skal beskyttes imod, er vindmøller, for er der noget, der virkelig kan skæmme kysterne, er det netop vindmøller.

Men vi vil gå meget stærkt ind i udvalgsarbejdet og prøve at få konstateret, hvad der egentlig er den nærmere hensigt fra miljøministerens side. Vil han sidde med hver eneste sag

[Hanne Severinsen]

og checke efter, om man nu tænker i de rigtige baner i kommunerne og amterne? F.eks. skriver man, at ved større ferie- og fritidsanlæg skal lokaliseringen ske på baggrund af samlede turistpolitiske overvejelser. Vil det sige, at det er miljøministeren, der har de turistpolitiske overvejelser i alle amterne?

Jeg synes i det hele taget, at mange af bemærkningerne tyder på, at man ikke har spor tillid til, at kommuner og amter kan finde ud af at beskytte naturen. Det indtryk, vi fik, da vi var rundt i Ringkøbing Amt, var netop, at de nyere sommerhusbebyggelser i høj grad er indpasset i naturen. Der ligger nogle fortidige synder, men det ligger jo langt tilbage.

Kommuner og amter er udmærket godt klar over, at deres ressource i høj grad også er, at de har en smuk kyst, men hvordan kysten bliver smuk, og hvordan man sikrer, at tingene indpasses, må som udgangspunkt være et lokalt skøn. Det er derfor, vi går imod loven her. Og skulle der opstå en sag, har vi jo varetøretten.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensen (CD):

Jeg bemærkede, at fru Hanne Severinsen kaldte det forligsbud, at man nu deltager i en ændring af cirkulæret således, at det bliver op-
højet til lov.

Jeg vil nok sige, at hvis det senere hen skulle karakteriseres som værende forligsbud, hver gang vi deltager i en ændring efter en forhandling, som vi har haft med den tidligere regering om et hvilket som helst cirkulære eller lovforslag, så tror jeg ikke, vi kan være med til ret mange lovforslag eller lovændringer i dette Ting. Vi har deltaget i rigtig mange forhandlinger med den tidligere miljøminister med hensyn til dette eller hint, og det har ikke for mig været karakteriseret som et forlig i den forstand, at vi senere hen, hvis vi deltog i sådan noget som det her, skulle betegnes som forligsbrydere.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jeg mener nu nok, at miljøministeren har indkaldt samtlige partiers ordførere til drøftelse af dette spørgsmål i Miljøministeriet, og jeg mener også, at Venstre var repræsenteret på det møde, så sagen er vel nærmest den – som

fru Hanne Severinsen kom til at sige – at kystcirkulæret skulle udformes anderledes: at det i virkeligheden er kystcirkulæret, fru Hanne Severinsen og Venstre er imod.

Og så kom fru Hanne Severinsen med det væsentligste argument for, at vi drøfter dette i Folketinget, nemlig at formålet med dette lovforslag også er, at man skal undgå, at den til enhver tid siddende miljøminister bøjer reglerne efter sit eget forgodtbefindende. Det opnår vi nemlig ved at gøre dette her til lov, og det vil ikke anfægte amternes og kommunernes forpligtelse til at lave en ordentlig og ansvarlig kystplanlægning. Det skal de fortsat gøre.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

For mig er sagen altså, at den nuværende miljøminister ønsker at få disse sager ind og kigge dem efter, og det har aldrig været meningen. Meningen har været, at man sendte et signal ud til kommuner og amter om, at de skulle sørge for, at deres planlægning var i orden, og at man så i øvrigt i de skønsspørgsmål, der kan være tale om, bygger på et lokalt skøn, sådan at det eneste, der ligger i kystcirkulæret, er, at hvis man pludselig gør noget, som ødelægger kystområderne, kan der gribes ind.

Jeg synes, der er tale om forligsbud, for det er da rigtigt, at efter at vi havde læst det i avisen og der havde været meget ballade, fik vi lov til at høre lidt om, hvad man egentlig havde tænkt sig, men da var det allerede skrevet ind i lovprogrammet. Jeg synes, det havde været rimeligt, om man havde sagt: Vi har deltaget i et forlig. Planloven var et stort forlig, og det var en meget besværlig forhandling. Det havde været rimeligt, om man havde indkaldt os, før man begyndte at lave om på planloven.

Miljøministeren (Svend Auken):

Cirkulæret er lige så forpligtende for kommunerne som en lov, fordi det har hjemmel i planloven, det er et såkaldt landsplandirektiv, og der er ingen ændringer i myndighedsfordelingen hverken i denne lov eller i cirkulæret. Jeg er enig med hr. Martin Glerup i, at det, fru Hanne Severinsen går imod med sine bemærkninger, er det, den tidligere regering lavede, og ikke specielt det, den nuværende regering foreslår ophøjet til lov. Man er imod, at det bliver en lov, og det forstår jeg overhovedet ikke. Der

[Miljøministeren]

er jeg hundrede procent enig med hr. Aage Brusgaard. Og det synes jeg man skal sige helt ærligt: Vi har fortrudt det, vi har gjort tidligere. Skulle man endelig tale om forligsbud, er der vel kun tale om ét forligsbud, og det er, at fru Hanne Severinsen er løbet fra en aftale med De Konservative i KV-regeringens tid. Der er ikke forligsbud på nogen andre områder.

Når jeg går herop nu, er det imidlertid for at bede fru Hanne Severinsen dokumentere, hvor jeg har administreret i modstrid med kystcirkulæret, og fremlægge dokumentation for, at der er kommet et utal af sager ind over mit bord. Der har faktisk været meget få sager inde over mit bord. Jeg kan nævne amterne eksempelvis. Hvis jeg tager det amt, fru Hanne Severinsen selv er valgt i, Ringkøbing Amt, var jeg overhovedet ikke blandet ind. Den dialog, der var, foregik direkte mellem medarbejdere i Miljøministeriet og Ringkøbing Amt, og vi fik løst alle problemer. Det var i øvrigt mønsteret over hele landet.

Så derfor vil jeg egentlig gerne bede om en dokumentation. Det er jo en hård anklage at sige, at der ikke er blevet forvaltet i overensstemmelse med de gældende regler fra min side. Før bad hr. Gade hr. Jens Jørgensen om at komme med bare ét eksempel på centralisering. Det fik han ikke svar på. Nu beder jeg om dokumentation for, at der ikke er administreret i overensstemmelse med reglerne eller i overensstemmelse med formålet med reglerne.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det er vedrørende spørgsmålet om forligsbud.

Planloven blev jo vedtaget i 1991 af alle partier minus SF og Socialdemokratiet. Nu har vi 1994 og kan vurdere, om det er forligsbud at ændre noget, der er vedtaget for tre år siden. Vi vil nok ikke påberåbe os, at det er forligsbud, og det er ud fra den forudsætning, at vi tror, der er et VCZ-flertal, næste gang der har været folketingsvalg. Hvis vi nu siger, at det er forligsbud at lave en lov om efter tre år, så kan vi jo ikke allerede i januar 1994 være bekendt at lave en lov om, der træder i kraft 1. august 1994; det er det, der er intentionen. Derfor vil vi nok sige, at vi må køre, ligesom der er flertal for i dette Folketing, og så lave om derefter.

I øvrigt har vi også den tanke og den formodning, at selv om der ikke skulle blive et CVZ-flertal, kunne det jo tænkes, at f.eks. Kristeligt Folkeparti hoppede over og gav os det flertal. Det er der jo også chance for.

Så lad os nu lave det om, der er flertal for; det er mest demokratisk. Og når der er flertal for noget nyt, laver vi det om igen.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg kan selvfølgelig blive lidt fristet af hr. Aage Brusgaards formulering.

Men jeg vil sige til miljøministeren, at jeg ikke sagde, man havde administreret i strid med cirkulæret, man havde bare administreret meget mere centralistisk. Der havde været flere sager inde; det kan godt være, de ikke alle sammen har været på ministerens skrivebord, men jeg har opfattet situationen sådan, at hvor det før var en undtagelse – og i virkeligheden først og fremmest, fordi der var nogle, der klagede – at den tidligere minister tog noget op, har det nu været sådan, at Miljøministeriet har været inde at se på alle sager, der eventuelt kunne tænkes at have noget med kystcirkulæret at gøre. Det er en anden måde at gøre det på, og det er det, som gør, at jeg er klar over, at det cirkulære godt kan administreres mere centralistisk, end jeg havde håbet det skulle.

Gade (SF):

Jeg vil gerne først sige om forligsbud, at jeg ikke ved, om der dengang er indgået det, man kunne kalde et forlig. Jeg ved, at en række partier stemte for et lovforslag, men det er jo ikke det samme som et forlig. Så kan man sige, at det er høfligt bagefter at tale med de pågældende partier, inden man får debatten osv., og det er jo i hvert fald også sket.

Ellers vil jeg sige, at den omstændighed, at vi har et kystcirkulære, skyldes jo historisk, at der var betydelig kritik fra grønne organisationer og i Folketinget også fra SF og Socialdemokratiet mod de ændringer i planloven, som man dengang gennemførte.

Så valgte den daværende regering at sige: Jamen vi vil ikke have, at der er tvivl om, hvordan dette her ender i forhold til kysterne. Det ved jeg at partier i den daværende regering lagde meget vægt på – f.eks. Det Radikale Venstre.

[Gade]

Nu får jeg at vide, at det gik Venstre i virkeligheden ikke ind for. Så kan man spørge, hvorfor i alverden Venstre stemte for det. Men i politik er det jo sådan, at man somme tider får noget for at give noget andet, og det er sådan set i orden. Problemet er vel bagefter at sige, at man ikke mente det alligevel. Man må vel stå ved det, man dengang så måske handlede lidt med.

Derfor fik vi kystcirkulæret. Den del støtte-de SF, og derfor støtter jeg naturligvis også nu, at det bliver en lov.

Det betyder, at vi får mere åbenhed – vil jeg gerne sige til V's og K's ordfører – om hele diskussionen af cirkulæret, og en offentlig diskussion. Det er rent faktisk det, der sker, og det støtter vi. Ikke bare af hensyn til diskussionen om cirkulære eller lov, men fordi det underliggende vigtige er, at vi har brug for at beskytte kysterne, som givetvis bliver presset mere og mere i de kommende år.

Når jeg rejser rundt i verden – det gør vi jo alle sammen i Folketinget, og det tror jeg vi bliver klogere af – er jeg utrolig stolt af at kunne fortælle, at vi i Danmark meget tidligt fik lavet noget lovgivning, som gør, at vi har så mange åbne kyster, hvor vi har natur. Det, der nu sker, er, at vi går videre i det spor i en ny periode, hvor presset mod kysterne bliver større og ikke mindre. Altså skal man være ganske restriktiv. Det er vi nødt til at være, hvis vi altså stadig vil være stolte af, at vi måske er det land i verden, der kan prale af at have mest uberørt kyststrækning. Det vil jeg gerne have at vi kan, og derfor mener jeg, dette her er et godt forslag.

Jeg er lidt usikker med hensyn til, om der er tale om en gummiformulering i § 5 a, stk. 2. Der står, at miljøministeren skal følge udviklingen og anvende beføjelserne i §§ 3, 29 og 59 til at sikre, at nationale planlægningsinteresser i kystområderne varetages efter denne lov. Jeg håber og regner med, at vi er enige om, hvad det betyder, men jeg er lidt nervøs for, hvad fru Hanne Severinsen – nå, jeg ved såmænd ikke, hvor slem fru Hanne Severinsen ville være, hvis hun blev miljøminister, sådan helt privat – men så hvad en rigtig Venstremand, der blev miljøminister, kunne bruge disse planlægningsinteresser til. Derfor synes jeg, at vi i udvalget skulle få præciseret, at det altså er for at sikre beskyttelsen og ikke andre planlægningsinteresser.

Ud over Socialdemokratiets ordfører er der ikke så mange, der har hæftet sig ved udvidelsen af strandbeskyttelseslinjen fra 100 m til 300 m. Det er dér, der ligger noget historisk nyt i dette her. Det synes jeg er flot, og det synes jeg vi skal være stolte af, ligesom vi skal være stolte af, at vi har haft 100 m-linjen.

Nu får vi en 300 m-linje. Det er faktisk disse 300 m, der gør, at vi kan ranke ryggen, når vi rejser rundt i verden i de kommende år og taler om, hvordan vi beskytter vores kyststrækning.

Jeg har bemærket, at hverken Venstre eller De Konservative har talt imod det. Jeg siger det her ved første behandling, fordi jeg gerne vil have det skåret helt ud i pap, at det ikke var argumentationen fra Venstre og De Konservative her ved første behandling. Jeg siger det, fordi man jo aldrig ved, hvordan det kan gå i denne debat, men det var altså ikke det, Venstre og De Konservative meldte her. Og det er dér, der rent faktisk sker en stor ændring.

Vi vil vurdere spørgsmålet om strandbeskyttelseskommissionens arbejde. Vi mener, det er nødvendigt at tage nogle lokale hensyn undervejs, men vil gerne være sikre på, at den fleksibilitet, som miljøministeren talte om, ikke går i en forkert retning.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg talte faktisk imod den udvidelse, og så gjorde jeg opmærksom på, at jeg synes – og det kan jeg heller ikke forstå at SF kan være enig i – at det er grotesk, at man vil beskytte hele kysten, undtagen hvis man har lyst til at plastre den til med vindmøller. Er det noget helligt noget, som ikke skal følge den slags beskyttelseslinjer? Det synes jeg det ville være interessant at høre SF's mening om.

Men i øvrigt vil jeg sige, at det, Venstre gik ind for, var, at man havde en vetoret, men at det i øvrigt var kommuner og amter, der skulle bestemme. Vi gik med til, at der blev gjort opmærksom på, at når man talte om nationale interesser, hvor der eventuelt kunne udløses veto, var det bl.a. for at sørge for, at kysten ikke blev plastret til. Bortset fra det har vi faktisk fuld tillid til, at amter og kommuner udmærket selv kan finde ud af det.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg forstår, at jeg ikke har hørt helt godt efter – at Venstre faktisk har talt imod udvidelsen af strandbeskyttelseszonen fra 100 til 300 m, men i hvert fald var det ikke hovedtemaet i Venstres ordførertale, og jeg tror, jeg husker korrekt, når jeg mener, at Det Konservative Folkeparti overhovedet ikke nævnte det.

Men der er altså et lille hjørne af denne diskussion, som handler om vindmøller. Jeg synes måske ikke, det er det vigtigste her ved førstebehandlingen, men jeg kan sige, at jeg vil foretrække vindmøller frem for hotelbyggeri; jeg mener, det kan være fornuftigt på meget få og udvalgte steder. Det er mit syn på den sag. Det kan måske komme på tale nogle få steder, men også dér skal vi selvfølgelig være meget omhyggelige med, hvor vi vælger det, og jeg har – i modsætning til fru Hanne Severinsen – det synspunkt, at det godt kan være, der er plads til det nogle steder, hvorimod der ikke er plads til at åbne for et uheldigt byggeri af sommerhuse og hoteller i strandkanten, som vi jo ved er utrolig attraktivt, og som det er ganske vigtigt at få sat nogle stopklodser ind imod.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg kunne godt lide at vide, hvad det er for noget uheldigt byggeri, man vil sætte stopklodser for. Jeg synes, det osrer langt væk af mistillid til kommunernes planlægning.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Det er vel sådan, at når Danmark er anderledes på dette her punkt end en række andre lande, er det, fordi vi har lavet nogle nationale betragtninger om vores kyststrækning. Det er derfor, vi historisk har det sådan, at man i det amt, hvor fru Hanne Severinsen og jeg er valgt, kan tage turen fra Thyborøn til Nymindegab på stranden og faktisk næsten hele vejen gå – hvad jeg har prøvet rent praktisk og nydt det – på en kyststrækning, hvor der ikke er en hel masse hoteller osv., som der er i næsten alle andre lande med en så attraktiv kyst.

Det er, fordi vi tog nationale hensyn og lavede en central politisk beslutning på dette område. Det er sådan, det er, og det er det, vi gør

også i denne lovgivning, hvor vi udvider grænsen fra 100 m til 300 m.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jo, men det fungerer jo altså godt, som det er. Hvorfor skal det så laves om? Hvorfor tror hr. Gade, at kommunerne ikke selv kan finde ud af det, når de har fået at vide, at det er en national interesse?

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg vil bare spørge fru Hanne Severinsen, om vi ikke bare er tilbage til, at Venstre har fortrudt, at man i sin tid sagde ja til cirkulæret. Er det ikke bare det, diskussionen handler om?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Nej, men vi er jo blevet opmærksom på, at der med den samme lovgivning er forskel på, om man har en borgerlig eller en socialdemokratisk miljøminister.

Aage Brusgaard (FP):

Lovforslag nr. L 191 er et lovforslag, der lægger et areal på 3 km ind i landet målt fra både de indre og de ydre kyster under miljøministeren. Ministeren har været så venlig at lægge et kortbilag med forslaget. Der kan man se, at jeg bor lige midt i hovedet på Mors, og at 3 km fra begge sider betyder, at hele nordenden af Mors er berørt af den zone. Det gælder også i hele Thy, Sallingområdet og alle de steder, hvor der går fjorde ind, og det har meget stor konsekvens for de mennesker, der bor der.

Det er en lov, der stort set forbyder alt nybyggeri i området, medmindre ministeren tillader det. Det er en lov, der gør miljøministeren til herre og øverste myndighed over 28 pct. af Danmarks samlede areal. Det er en lov, der i det væsentlige sætter amter og kommuner uden for den indflydelse, de i dag har.

Det glæder mig, at ministeren griner og smiler lidt, for det kunne jo være, jeg havde talt forkert. Men hvis han ikke går op og dementerer, vil jeg selvfølgelig stille spørgsmål i udvalget om, hvorvidt mine tal er korrekte.

Der står også i fremsættelsen, at lovforslaget skal give kommuner og amter klarere regler for

[Aage Brusgaard]

planlægning og administration i kystnærhedszonen, og det bygger på tiltro til de decentrale myndigheders planlægning og administration.

Det vil altså sige, at ministeren her forsøger at forklare, at denne lov er en hjælp til kommuner og amter. Jeg synes nu, det er bedre, at ministeren lytter til de henvendelser, vi har fået, som jeg har været oppe at sige én gang før. I hvert fald er det sådan, at hvis det er en hjælp til kommuner og amter, misforstår samtlige vores kommuner og amter den hjælp. De beder sig ganske enkelt fritaget for hjælpen.

Der står endvidere i ministerens fremsættelse: »Det er vigtigt også for det kommunale selvstyre, at reglerne ikke kan ændres af den til enhver tid siddende minister«. Det er vi enige i.

Og så står der: »Det er vigtigt at slå fast, at kystnærhedszonen er en planlægningszone og ikke en forbudszone.« Det er vi også enige i, hvis det var rigtigt. Men det mener jeg faktisk ikke er rigtigt, og jeg vil give et par eksempler. Nu må jeg gøre opmærksom på, at det kan være, jeg siger forkert, for det, jeg har læst, er udkastet. Det er på 40 sider, så jeg orkede faktisk ikke at læse den trykte udgave, da den kom.

Men der er i hvert fald tre ting, jeg har streget under. Det er ikke bare en planlægning, det er et forbud.

I § 5 b, stk. 3, står der, at nye sommerhusområder ikke må udlægges, og at eksisterende sommerhusområder skal fastholdes til ferieformål.

I den foreslåede § 6 a, stk. 2, står der: »Amtsrådet skal i forbindelse hermed gennemgå de allerede godkendte eller vedtagne uudnyttede arealreservationer i kystnærhedszonen og ophæve de reservationer, der ikke er aktuelle.« Det samme står der vedrørende kommunalbestyrelserne.

Det er ikke en planlægning, det er et påbud til kommunerne og amterne, og de kommuner og amter, der har været lidt forudseende og planlagt deres område, så de fleks. i 10 år har haft erhvervsområder, hvor man kan bygge sommerhuse eller hoteller, bliver altså nu jor-det, fordi de har været lidt forudseende og fået deres planlægning i orden.

Det skal de rent faktisk lave om nu, hvis der ikke helt aktuelt er gravkøer ude i området på det pågældende tidspunkt.

På side 13 i bemærkningerne til lovforslaget står der:

»Udvidelsen af beskyttelseslinierne medfører derimod, at der i området fra kysten og 300 m ind i landet som udgangspunkt vil være forbud mod såvel nyt byggeri som anlæg. Selv om der således ikke vil være mulighed for at etablere nye erhverv i området, . . .«.

Det vil altså sige, at det har ikke noget med planlægning at gøre, det er et direkte forbud. Ellers er jeg i hvert fald ikke god til at læse.

Lovforslaget viderefører i hovedsagen kystcirkulærets bestemmelser, dog med den væsentlige ændring, at man foreslår, at byzonerne tages ud af kystnærhedszonen. Når endelig der er noget at rose, skal vi også huske det, og jeg vil godt rose ministeren og regeringen, fordi man holder byzonerne helt uden for.

Endvidere står der i fremsættelsestalen:

»I landzone og sommerhusområder findes de rekreative og åbne friholdte kystområder. Her skal planlægning og administration sikre, at områderne bevarer deres karakter.«

Jamen hr. minister: Det er netop, fordi kommunerne og amterne har været så forudseende med deres planlægning og restriktive med hoteltbyggeri osv., at vi har disse åbne . . .

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Taletiden er udløbet.

Aage Brusgaard (FP):

. . . og rekreative områder, som vi har i dag. Lad kommunerne og amterne selv administrere det, også fremover.

Ja, nu udløb min taletid jo, men vi har jo en anden runde.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Ja, selv om det var en overskridelse, der var ganske betydelig.

Miljøministeren (Svend Auken):

I hr. Aage Brusgaards tilfælde tror jeg, at meget af den kritik, han fremfører, skyldes ukendskab til de regler, der allerede gælder i dag.

Hr. Aage Brusgaard har den opfattelse, at det er dette nye lovforslag, der indfører forbud mod udlægning af nye sommerhusområder. Det er ikke rigtigt, hr. Aage Brusgaard. Det skyldes ikke denne lov, for den beslutning blev truffet af Folketinget allerede i 1977, og den har overlevet, jeg ved ikke hvor mange, for-

[Miljøministeren]

skellige ministre i den mellemliggende periode, herunder en stribe borgerlige miljøministre.

I øvrigt er der heller ikke tale om noget nyt forbud mod udlægning af nye sommerhusområder; der er også her en rummelighed på 35.000 udlagte sommerhuse, som endnu ikke er bygget. Der er endvidere åbnet mulighed for, at man i disse sommerhusområder kan bygge ferieanlæg i stedet, og der er altså ingen restriktiv holdning på dette felt.

Jeg vil også sige til fru Hanne Severinsen – men det får vi mulighed for at vende tilbage til undervejs i diskussionen – at når der tales om, at det skal ske ud fra samlede turistpolitiske overvejelser, tænkes der på samlede turistpolitiske overvejelser hos de pågældende regionale myndigheder og ikke centralt. Der har i alle de amter, som arbejder med spørgsmålet, været en voksende interesse for at koordinere turistpolitikken – en bestræbelse, som regeringen i øvrigt støtter – så jeg vil sige, at på det punkt er der ikke tale om nye regler. Tværtimod kan man sige, at der er en vis fleksibilitet.

Jeg må i øvrigt også minde om, at udvidelsen fra 100 til 300 m, når det angår strandbeskyttelse og klitfredning, ikke indføres i sommerhusområderne, og den kommer altså heller ikke til at gælde, hvis man i et udlagt sommerhusområde bygger en ferieby eller andre feriefaciliteter i stedet.

Hvad angår pligten til at aflyse uaktuelle arealreservationer i kystområdet er det heller ikke rigtigt, når hr. Aage Brusgaard hævder, at der her er tale om noget nyt. Også ifølge kystcirkulæret er der pligt til at aflyse de uaktuelle reservationer.

Endelig har hr. Aage Brusgaard naturligvis ret i, at en udvidelse af strandbeskyttelseslinjen fra 100 til 300 m er et indgreb i forhold til det, der stod i kystcirkulæret. Det er der heller ingen der har lagt skjul på.

Jeg har imidlertid noteret mig, at nu har hr. Aage Brusgaard hele dagen i dag underholdt medierne om, at der var tale om ekspropriation, og man ville oven i købet indsamle underskrifter. Man påstod, at da det var ekspropriation, kunne 60 medlemmer i henhold til grundloven begære, at forslaget ikrafttræden efter vedtagelsen blev udsat, til der havde været afholdt nyvalg til Folketinget. Jeg synes, det er klogt, at hr. Aage Brusgaard ikke næv-

ner det igen, for det er rent pjat og tøjeri at hævde, at det skulle være ekspropriation.

Men for alle eventualiteters skyld har Justitsministeriet udarbejdet en notits – jeg skal meget gerne medvirke til, at den bliver oversendt til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, hvis man er interesseret, og det går jeg ud fra at man er. Notitsen behandler spørgsmålet om ekspropriation i forbindelse med udvidelse af strandbeskyttelseslinjen fra 100 til 300 m, og jeg vil allerede nu af hensyn til hr. Aage Brusgaard og andre citere fra den fremsendelsesskrivelse, der ledsagede notitsen, og som justitsministeren har givet mig i denne anledning:

»Miljøministeriet har anmodet Justitsministeriet om en vurdering af, hvorvidt den ændring af strandbeskyttelseslinjen og klitfredningslinjen, der er indeholdt i forslag til lov om ændring af lov om planlægning og lov om naturbeskyttelse, fremsat den 4. februar 1994, indebærer ekspropriation. I den anledning vedlægges en notits af dags dato om spørgsmålet. Som det fremgår, er det Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede ændring af de nævnte linjer ikke kan antages at indebære et ekspropriativt indgreb.

Sign. Erling Olsen.«

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Først vil jeg lige sige til ministeren, som sammenligner lovforslaget med kystcirkulæret, at Fremskridtspartiet var heller ikke enig i kystcirkulæret; men det blev rent faktisk slet ikke sendt til behandling i partierne, og derfor roste jeg ministeren, fordi det er bedre med en lov end med et cirkulære.

Men så vil jeg godt spørge ministeren, som sagde noget om, at jeg har misforstået det: Er det ikke korrekt, at hvis dette lovforslag bliver vedtaget, må man ikke plante læbælter eller træer til afskæring af pyntegrønt osv. mindre end 300 m fra kysten? Sidste år plantede vi 3 ha pyntegrønt oppe på Nordmors, hvor vi bor, og det var betydeligt tættere end 300 m ved kysten. Er det ikke korrekt, at jeg ikke må plante pyntegrønt nærmere end 300 m fra kysten, hvis forslaget her bliver vedtaget? Og det kalder jeg ekspropriation, for det er jo hele vejen langs Vestkysten og de indre kyster, at landmændene får frataget den mulighed.

[Aage Brusgaard]

Spørgsmålet om ekspropriation vil jeg tage i anden runde, for det kan jeg nok ikke nå på den korte tid, jeg har her. Men jeg vil godt sige, at når ministeren læser et brev op fra justitsministeren, som nævner, at der efter hans vurdering nok ikke er tale om ekspropriation, fik vi jo det samme brev i forbindelse med naturbeskyttelseslovens 2 m-brømme. Men der kører stadig væk en retssag mellem husmands- og landboforeningerne og ministeriet, og den sag har nu kørt i 2 år uden afgørelse.

Jeg vil også godt sige, at det er ikke bare et påfund, som Fremskridtspartiet har fået ved at læse lovforslaget, at der er tale om ekspropriation. Det samme mener både husmandsforeningerne, som De Radikale plejer at holde sig i nærheden af, landboforeningerne og Tolvmandsforeningerne. Alle landbrugets hovedorganisationer er enige med os i, at det her er ekspropriation.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Så er taletiden igen overskredet for hr. Aage Brusgaard.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg er ikke gået ind i hele diskussionen om ekspropriation, for jeg vil meget hellere glæde mig til, at vi får et andet flertal i Folketinget; det vil være mere reelt.

Så vil jeg sige, at jeg heller ikke har været bekymret over spørgsmålet om sommerhuse, for jeg er udmærket godt klar over, at det er en gammel sag. Men angående ferie- og fritidsanlæg vil jeg da godt spørge: Kan ministeren bekræfte, at det, han siger nu, betyder, at han ikke vil blande sig i regionsplaner, der udlægger nye ferie- og fritidsanlæg i områder nær kysten, hvor der jo f.eks. i forvejen er sommerhuse?

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Hr. Svend Aage Jensen i ordførerrækken.

Svend Aage Jensen (CD):

Alle danskere, inklusive medlemmerne af Folketinget, kan formentlig være rørende enige om på enhver tænkelig måde at passe på det land, der er vort, og også drage omsorg for den udformning, det har fået under indvirkning af

vejr, vind og den geologiske tilblivelseshistorie. Disse forhold har været med til at gøre Danmark til et stadig mere attraktivt område for turister, ikke mindst på grund af vore lange kyststrækninger med fri adgang til hav og strand. Det er et gode, der ikke skal ændres på.

Hovedindholdet i lovforslaget er velkendt fra det cirkulære, som den tidligere miljøminister udstedte, og som nu foreslås ophøjet til lov. Heri ligger ikke nogen kritik af den måde, der hidtil er forvaltet på, og den nuværende kompetencefordeling fastholdes da også næsten uændret; der er ikke tale om, at ministeren nu skal indblandes i enhver lille sag. Men efter lovfæstelsen kan en minister ikke ændre reglerne uden om Folketinget og uden politisk diskussion, og det synes jeg ikke bør give grund til nogen større ophidselse.

Den lempelse, lovforslaget giver i forhold til cirkulæret ved at tage byzonerne ud af planlægningszonen på 3 km, er vi godt tilfredse med i CD, og vi er også tilfredse med den måde, reglerne for landbruget er blevet udformet på. Det er vigtigt, at dispositionsretten over den jord, der ligger inden for strandbeskyttelseslinjen på 300 m, bevares, og det må være sådan, at en landmand, der har sin bedrift nær ved kysten, har så meget råderum, at han kan opføre de nødvendige driftsbygninger uden at komme i karambolage med denne lov.

Det andet erhverv, jeg vil nævne, og som berøres direkte af de restriktioner, der måtte være, er turismen. Man kan vel med rette sige, at en hensynsfuld regulering med sikring af naturværdierne er til fordel for erhvervet og ikke det modsatte. Men i CD noterer vi os samtidig det, der står i lovforslagets bemærkninger under overskriften »Miljøministerens forpligtelser« om inddragelse af andre ministre – altså også ministeren for turisme – ved vurdering af sager, der bliver lagt på miljøministerens bord. På den måde får man koordineret løsningen på de konkrete problemer, der kan opstå.

Til slut kan jeg ikke lade være med at give vindmølleplanerne et par ord med på vejen. Skal der være mening i beskrivelsen i indledningen til de almindelige bemærkninger af det åbne danske kystlandskab som en truet og begrænset ressource, må det være en selvfølge, at man ikke opstiller nye møller inden for strandbeskyttelsesliniens 300 m-linje. Her må andre miljøhensyn vige for hensynet til naturværdis-

[Svend Aage Jensen]

erne i de uberørte kyststrækninger, og sådan opfatter vi også hensigten i bemærkningerne om energiområdet.

CD kan hermed støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Lige en lille bemærkning til hr. Svend Aage Jensen, som brugte ret meget af taletiden på at forklare, at hr. Svend Aage Jensen var glad for, at landbruget blev holdt skadesløst ved forslaget. Jeg vil bede hr. Svend Aage Jensen om at læse de bilag, der er blevet tilsendt udvalget, f.eks. et fra De Danske Landboforeninger og husmandsforeningerne, som skriver:

»Ifølge lovforslaget vil både landbrugsbyggeri og almindelig drift af landbrugsjorder inden for den nye strandbeskyttelseslinje og kystnærhedszone blive reguleret gennem en erstatningsfri regulering af ejendomsretten.«

Endvidere skriver man:

»Fra landbrugets side har vi derfor reageret imod, at landbruget inden for disse områder får frataget sin udviklingsmulighed.«

Man skriver også:

»Af lovudkastets bemærkninger fremgår det, at den foreslåede ændring af naturbeskyttelsesloven foretages som en erstatningsfri regulering af ejendomsretten. Indledningsvis mener De Danske Landboforeninger og De Danske Familielandbrug, at stillingtagen til dette spørgsmål henhører under domstolene.«

Man mener altså, at det er ekspropriation, og derfor mener jeg nok, at CD lige burde læse de bilag, der kommer, og lytte lidt efter. Det er altså de samlede landboorganisationer fra hele landet, der er imod dette lovforslag, og det burde CD lige tænke på, for de har også enkelte medlemmer inden for landbruget.

Miljøministeren (Svend Auken):

Hr. Aage Brusgaard har nogle brede vinger, og der er ikke grænser for, hvem han vil tage ind under de vinger. Tidligere i debatten var det de kommunale organisationer, til trods for at jeg nu gentagne gange har fortalt hr. Aage Brusgaard, at vi lyttede til de kommunale organisationer og ændrede forslaget, så de nu er tilfredse.

Jeg vil i øvrigt sige til fru Hanne Severinsen, at jeg har rejst meget rundt i Danmark og set på konkrete problemer, og at der var en ual-

mindelig god indstilling over for dette forslag, også hos amtsborgmesteren i Viborg og de borgmestre, der var til stede. Deres problemer gjaldt ikke loven, men cirkulæret, og fra alle sider var der en almindelig indrømmelse af, at vi havde lyttet og taget hensyn til de synspunkter, der kom frem. Hr. Martin Glerup, som var med på hele rejsen, vil kunne bekræfte denne fremstilling af tingene.

Men nu er hr. Aage Brusgaard kommet til landbruget, og hvad de stakkels mennesker har gjort, siden de skal undgælde for hr. Aage Brusgaards beskyttelsestrang, ved jeg ikke. Men jeg kan kun sige én ting til hr. Aage Brusgaard: Jeg har faktisk ført forhandlinger med landbruget, og det er mit bestemte indtryk, at vi har løst de praktiske problemer. Men når det drejer sig om selve det, landbruget kalder erstatningsfri reguleringer, er de principielt imod, og som hr. Aage Brusgaard udmærket ved, er landbruget involveret i en retssag i øjeblikket. Men hvis de ikke gør dette principielle synspunkt gældende – også i deres kommentarer til dette forslag – vil de bringe sig selv i en vanskelig situation under proceduren i den verserende sag om bræmmerne.

Når det er sagt, tror jeg ikke, jeg går for langt i min fortolkning af landbrugets holdning til tingene ved at sige, at man føler, at i forhold til naturbeskyttelsesloven, som blev vedtaget under den tidligere regering, er dette lovforslag nok så hensynsfuldt over for landbruget. Der er jo udtrykkelig taget hensyn til, at man kan videreføre sin drift; man kan få opført de nødvendige bygninger; man kan plante hegn, dog ikke læhegn; man kan tilplante dér, hvor man har plantet tidligere, og der er endda åbnet mulighed for, at hvis der er helt specielle problemer – bl.a. hvis ens ejendom helt eller for en væsentlig dels vedkommende ligger i den udvidede strandbeskyttelseszone – kan man i Strandbeskyttelseskommisionen få tilladelse til også at løse dette problem. Så alt taget i betragtning er det min faste overbevisning, at vi også i relation til landbruget har løst de praktiske problemer.

Men det principielle spørgsmål kan ingen da forestille sig at vi kan løse, så længe landbruget er engageret i en retssag om bræmmerne, som jo er arvegods fra den tidligere regering – i øvrigt noget af det smukkeste arvegods fra den tidligere regering, hvor Venstre og De

[Miljøministeren]

Konservative stemte sammen med os om at lave en erstatningsfri regulering af bræmmerne på de steder, hvor man simpelt hen ikke kunne fortsætte dyrkningen.

I dette tilfælde kan vi fortsætte dyrkningen, men det kan de ikke i bræmmerne.

Jeg synes på den baggrund ikke, det er overraskende, at landbruget reagerer, som det gør, og det synes jeg vi skal vise respekt for her. De har været uenige i den beslutning, der blev truffet under den tidligere regering. Det fører de retssag på. Og de vil selvfølgelig ikke i forbindelse med dette lovforslag bringe sig i en situation, hvor de svækker deres egne argumenter under retssagen.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg må indrømme, at jeg selvfølgelig også somme tider er lidt skeptisk over for mediernes fremstilling af situationen. Men jeg synes nu, at miljøministeren skulle prøve at få det klip, der var med interview af forskellige meget utilfredse borgmestre, som reagerede meget vredt oven på miljøministerens besøg og sagde, at han ikke havde forstået spor af det hele. Det er muligt, at man forstod hinanden vældig godt; men det fremgik altså ikke.

Jeg synes i øvrigt, at debatten meget godt viser, at vi altså har en forskellig opfattelse af, hvordan sådan et cirkulære egentlig skal fortolkes. For mig har det altid været et signal til kommuner og amter om, at det var noget, de skulle tage hensyn til, og man gik så ud fra, at de gjorde det. Men jeg kan godt se, at når man er nødt til at lave alle mulige undtagelser osv., så er det, fordi det fortolkes mere pernittengrynet, og man skal lige se efter, om de nu også gør det rigtigt. Så kan man selvfølgelig kalde det en lempelse, at man ikke skal det i byzonerne. Det tror jeg aldrig der var nogen der havde drømt om at man i det hele taget skulle gøre.

Hr. Gade borede lidt i såret med disse 2-meter-bræmmer. Det er ikke afgjort endnu, om de er erstatningsfri, men i øvrigt er der jo sket det i mellemtiden, at det kan føres med ind under braklægning; så på en måde har man jo faktisk fået en form for erstatning.

Vibeke Grønbæk (RV):

Det lovforslag, der i dag er til første behand-

ling, er allerede blevet diskuteret meget i medierne og ude i mange organisationer. Det er et tegn på, at den demokratiske grundidé virker, nemlig at man debatterer holdningerne, inden der træffes en afgørelse.

Grunden til, at netop dette lovforslag er blevet diskuteret mere end mange andre af de lovforslag, der fremsættes herinde, er formentlig den, at det vedrører så mange mennesker, og at det er et område, som er vitalt for os som danskere.

Som ved så mange andre lovforslag er der tilhængere og modstandere af forslaget, og det er naturligt nok. Det svære arbejde består i at få trådene til at hænge nogenlunde sammen med det ene mål at få en bred forståelse og opbakning bag beskyttelsen af vore kyster, men jeg finder, at forslaget tilgodeser de fleste interesser, når jeg tænker på alle de hørings svar, der er indkommet. Der er dem, der er tilfredse, og dem, der føler, at de stadig ikke er tilgodeset.

Ideen om at gøre mere for at beskytte de danske kyster og kystområder har vakt delte meninger, og interessekonflikterne har som sagt slået ud i lys lue. Dog tror jeg, at det lange debatforløb har ryddet visse misforståelser af vejen, og at flere nu er blevet overbevist om de gode intentioner, der ligger i forslaget. For det er faktisk gode intentioner.

Det Radikale Venstre tog i 1917 under Zahle initiativ til at gennemføre den første danske naturfredningslov. Senere, ja, faktisk en hel del år senere, udvidede man loven. Det var i 1992 – denne gang også på radikalt initiativ.

Derfor er det også værd at tage med her i dag, at optakten til dette lovforslag har været igennem tre miljøministre fra tre forskellige partier. Som den første fru Lone Dybkjær, som påviste problematikken og satte forarbejdet til det senere kystcirkulære i gang. Det blev så ekspederet af hr. Per Stig Møller, og nu ophøjes det til lov og bliver forhåbentlig gennemført af miljøminister Svend Auken. Alene på den baggrund måtte man jo gå ud fra, at lovforslaget kunne samle bred enighed og ikke ville føre til, at man begyndte at snakke om forligsbrud.

Hvorfor er det så vigtigt at få ændret planlægningsloven og naturbeskyttelsesloven? Det er det, fordi de danske kyster er truet – ikke af udenlandske turister, men af kræfter, der er mere optaget af erhvervsmæssig udnyttelse af kystområderne end af hensynet til miljøet.

[Vibeke Grønbeek]

Der er måske ikke noget at sige til, at landets kommunalbestyrelser fristes til at sige ja tak til planer om opførelse af by-, ferie- og fritidsanlæg i de kystnære og samtidig meget sårbare områder. I disse tider tænker mange kommuner meget mere på deres pengepung og på de indtægter, der kommer fra sommerhuse, kysthoteller og badelande. Det er også forståeligt, men vi skal tænke langsigtet og tænke på den principielle varetagelse af kysterne.

En af de svære opgaver har været at få naturbeskyttelsen til at hænge sammen med vores energipolitik og vores mål om en bæredygtig fremtid. Vindmøllefolket har været nervøse for, om der i fremtiden kunne sættes møller op i samme omfang som tidligere på grund af den planlægningszone, man nu har i loven. Jeg er ikke nervøs for udbygningen, når jeg tænker på det planmæssige, og jeg er samtidig af den opfattelse, at der skal være en stram planlægning specielt på de områder. Vindmølleudbygningens aktuelle problemer kan i lige så høj grad skyldes andre forhold, afregningspriser osv.

Jeg vil godt præcisere, at Det Radikale Venstre ikke ønsker vindmølleudbygningen stoppet, men vi ønsker, at planlægningen skal stemme overens med planlægnings- og naturbeskyttelseslovgivningen. Vi er tilfredse med, at der er fastsat særlige dispensationsregler eller bestemmelser, der sikrer mulighederne for at realisere den planlagte vindmølleudbygning.

Det Radikale Venstre er tilfreds med lovforslaget og ser frem til et godt og konstruktivt udvalgsarbejde, samt til, at forslaget bliver vedtaget med størst muligt flertal. Det må være i alles interesse at være med til at beskytte kystområderne.

Med disse bemærkninger skal jeg på vegne af Det Radikale Venstre varmt støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det er egentlig en kort bemærkning, der er bestilt efter ministerens sidste indlæg, hvor ministeren nævnte, at jeg havde nogle meget brede vinger, og at jeg tog alt ind under dem, både politikere og nu landmænd.

Det er også korrekt, og jeg mener faktisk, at det er det, vi er valgt til. Men jeg har så i mod-

sætning til ministeren den fordel, at jeg har siddet i en kommunalbestyrelse og et amtsråd, og jeg ved, at det ikke er onde mennesker, der sidder dér. De vurderer også hver enkelt byggesag osv. Ministeren har så den ufordel, at han har gået i skole i alt for mange år og så er kommet herind i Folketinget, og han har aldrig været ude i det pulveriserende liv, aldrig siddet ude i en kommunalbestyrelse, aldrig siddet ude i et amtsråd. Det er så den forskel, der gør, at ministeren tror, at de, der sidder i vores amtsråd og kommunalbestyrelser, er fæle mennesker, der ikke kan sige nej til noget. Jeg har den modsatte opfattelse. Blot ved at køre ud i den danske natur kan man forvise sig om, at sådan forholder det sig.

Og hvad angår landbruget, så ved jeg ikke, om Svend Auken har set en landbrugsejendom i en ferie eller sådan noget, men Svend Auken har aldrig levet på landet, han har aldrig været i en . . .

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Det hedder miljøministeren.

Aage Brusgaard (FP):

Undskyld! Miljøministeren, og det er så også Svend Auken.

Han har aldrig været landmand eller boet på en ejendom, og derfor skal jeg heller ikke bebrejde ministeren, at han ikke har set forholdene. Men landbruget udgør altså en meget stor del af den indtægtskilde, vi har her i Danmark. Derfor er det klart, at vi også lytter til, hvad disse organisationer siger.

Nu er der snakket om, hvor meget ministerens egne partifæller, borgmestre og amtsborgmestre, har været enige med regeringen. Fru Hanne Severinsen nævnte, at der har været nogle klip fra TV/Midt-Vest, hvor de socialdemokratiske borgmestre og amtsborgmestre i hvert fald ikke var enige. Jeg har masser af avisudklip, som jeg ikke vil trætte med her, og som i hvert fald også tilkendegiver, at ministerens egne partifæller har været meget, meget lidt enige i regeringens fremsættelse af dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Til hr. Aage Brusgaard vil jeg gerne sige, at

[Martin Glerup]

jeg har samme erfaringsbaggrund som hr. Aage Brusgaard i disse sager, og jeg ved jo, at kommunalbestyrelser bliver sat under stort pres, for at man kan få lov til at anbringe diverse projekter så tæt som muligt på kysten eller ude i naturen. Det er ikke nogen ny ting. Hvis vi ser ned langs Vestkysten, må vi derfor også erkende, at der ligger nogle ret grimme betonklodser, som der ikke burde være givet tilladelse til. Det synes jeg vi skal tage ad notam.

Samtidig vil jeg gerne sige, at jeg ligesom miljøministeren synes, at landbrugets henvendelse er ret afdæmpet også i den skriftlige form. Det, hr. Aage Brusgaard vil, er selvfølgelig at sætte den for propagandaens vogn, men jeg synes, hr. Aage Brusgaard skulle være realistisk og sige, at i en tid, hvor Danmark skal braklægge 225.000 ha landbrugsjord, må man se på proportionerne i det her, og så betyder det faktisk nul og niks. Og dér, hvor det ikke gør det, har Strandbeskyttelseskommisionen mulighed for at give en dispensation.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Af nyere kystrædsler kan jeg egentlig kun komme i tanke om nogle Folkeferiebebyggelser.

Men jeg gad nok vide, hvad det egentlig er, der skulle få kommunerne til pludselig at tillade alle mulige rædsler. Vi har jo et gennemplanlagt land. Der findes kommuneplaner, der findes regionplaner, og de tager jo netop hensyn til de formål, som vi ønsker at de skal tage hensyn til.

Derfor vil jeg gerne høre, om denne lovgivning betyder, at et hvilket som helst badeland først skal op at vende hos miljøministeren, og så skal han over og være smagsdommer for at finde ud af, om det er noget, han kan lide eller ej. Er det ikke noget, som man selv kan finde ud af, når man ved, at formålet med hele lovgivningen er at sikre vores kyster?

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det var hr. Martin Glerup, der nævnte, at hvis vi kører ned langs Vestkysten, er der flere uheldige betonklodser. Nu var det jo sådan, at først i 1940'erne havde vi en bygherre, der hed Adolf. Han tog ikke så meget hensyn til hver-

ken zoner, myndigheder eller kystcirkulærer osv., så hvis det er dem, hr. Martin Glerup hentyder til, så kan vi måske være enige.

Men hvis der er andre byggerier, som er udført siden den periode, så vil jeg da gerne have, at hr. Martin Glerup nævner disse eksempler her fra talerstolen. Så kan vi alle sammen vurdere, om vi synes, det er heldige eller uheldige byggerier, og det kan lokalmenneskene i området jo også. Det, der kan være uheldigt set fra hr. Martin Glerups synsvinkel, kan jo godt være heldigt set ud fra en anden synsvinkel.

For det er rigtigt, hvad fru Hanne Severinsen siger: Vi har jo zoneloven, som siger, at hvis et byggeri ønskes opført i landzone, så er det først kommunalbestyrelsen, der indstiller, derefter amtsrådet, og så kan det påklages til Naturklagenævnet osv. osv. Vi har jo de instanser, som rent faktisk er nødvendige.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jeg nævnte disse uheldige eksempler for at gøre opmærksom på, hvad der sker, hvis man ikke har en god planlægning.

Det, vi ønsker, er selvfølgelig, at man fortsat foretager en meget nøje planlægningsmæssig afvejning af, hvor der skal være badelande, og hvor der skal være feriehhoteller, og det starter selvfølgelig i kommunen og går videre til amtet, som det har gjort hidtil. Man skal selvfølgelig tage særlige hensyn inden for kystnærhedszonen ligesom hidtil. Så der er ingen forandring i det forhold.

Men det er meget vigtigt, at vi er os bevidst, at vi står med en fantastisk naturressource, som vi rent lovgivningsmæssigt bør sikre, og det er det, vi er i færd med her.

Ole M. Nielsen (KRF):

Vi har alle sammen en interesse i at beskytte vore kystområder.

Den tidligere miljøminister udsendte det såkaldte kystcirkulære, som med enkelte lempelser i dette lovforslag bliver ophøjet til lov – lempelser specielt for de kystnære dele af byzonerne og altså vel at mærke lempelser og ikke opstramninger. Kystcirkulæret var et udtryk for, at man ønskede, at kommunerne skulle være lidt på forkant med planlægningen og give en håndterbar administration. I denne regering går vi fortsat ind for, at man skal undgå

[Ole M. Nielsen]

hovsaløsninger til skade for vore landskaber specielt i kystområderne.

På vores udmærkede tur til Ringkøbing Amt hørte vi et eksempel på, hvordan hovsaløsninger opstår. Der var en borgmester, der fortalte, at det ikke var til at være tjent med at have disse snærende bestemmelser. Hvis der kom én med nogle penge, der ville bygge et hotel og sætte noget i gang, så varede det jo alt for længe, inden man kunne få truffet en beslutning. Det var lige nøjagtig et argument for loven her. Det var så morsomt, da det kom, og det var selvfølgelig et udtryk for, at manden ikke havde læst på stoffet.

Der er ingen ændring i kompetenceforholdene i dette lovforslag i forhold til cirkulæret.

Lovforslaget rummer yderligere en udvidelse af strandbeskyttelseslinjen fra 100 m til 300 m. Udbyggede byområder vil ikke være omfattet af den udvidede strandbeskyttelseslinje. Linjen vil blive fastlagt efter naturlige forudsætninger af en kommission, som simpelt hen vil gå kystlinjen rundt. Jeg synes, det er betryggende. De vil bl.a. tage hensyn til landbrug med væsentlige dele af jorden liggende inden for de 300 m. Jeg vil komme tilbage til, at der er opstået en misforståelse i teksten omkring det.

Som nævnt bygger det meste af kritikken mod lovforslaget før dets fremlæggelse på misforståelser, hvad vi også tydeligt fik bekræftet på vores interessante tur til Ringkøbing Amt. Det var helt tydeligt, at de derværende borgmestre, hvoraf de fleste var af Venstreobservans, ikke havde læst på stoffet, men nøjagtig det samme gælder de socialdemokratiske borgmestre, som har brokket sig på et for tidligt tidspunkt.

Lovforslaget lægger op til at beskytte værdifulde naturområder ved omtanke og planlægning, og det er det, det handler om. Forslaget er suppleret med meget grundige vejledninger. Det er et udtryk for, at der er taget mange forskellige hensyn til lokale forhold og til myndighederne, at der er gjort et godt stykke arbejde i ministeriet, og at vi også har arbejdet meget grundigt med det i ordførerkredsen i regeringspartierne. Vi har f.eks. set meget grundigt på høringssvarene fra alle de forskellige organisationer, og på mange områder er der taget hensyn til dem.

Vi kan ikke imødekomme landboorganisationerne i deres indvending imod det, der principielt er en begrænsning af deres dispositionsfrihed. Ministeren har gjort rede for grunden til det. Men det er mit indtryk, at man stort set er tilfreds med de praktiske udformninger af loven – måske fordi det ikke kan være anderledes, men der er virkelig blevet udtrykt forståelse fra landbrugets side. Jeg har selv været optaget af landbrugets dispositionsfrihed inden for valget af afgrøder i den nye kystbeskyttelseslinje, idet jeg ikke kan acceptere, at der pålægges begrænsninger, som forringer ejendommens værdi også ved et senere salg. Selv om det ikke har den store nationaløkonomiske interesse, så har det betydning for den, der ejer en landbrugsejendom.

Jeg har desværre opdaget, at der er sket en fejlformulering af teksten i bemærkningerne til forslaget på side 14 og også en forglemmelse. Det drejer sig mest om, at der står, at det er en tidsbegrænset ordning, at linjen kan undtages fra at gå ved 300 m, men kan gå inden for 100 m, hvor der er en ejendom med væsentlige dele af sit areal inden for kystbeskyttelseslinjen.

Tidsbegrænsningen går på, at man inden for den periode, hvor kommissionen arbejder, skal komme med sin indvending, og så kan man få ført kystlinjen ud til de 100 m omkring ens ejendom; så det skal vi have formuleret om.

Endelig er der i beskrivelsen af afgrøder nævnt juletræer, som er væsentlige i denne sammenhæng, men man har glemt det, vi tidligere snakkede om, nemlig energiafgrøder, som hører med her, og det har jeg fået bekræftet af ministeren at vi skal have rettet.

Jeg synes alt i alt, at det er et udmærket lovforslag, og jeg forstår slet ikke de indvendinger, der er kommet fra de borgerlige partiers side.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Hvis en kommune gav tilladelse til et hotelbyggeri og det var fuldstændig i overensstemmelse med den pågældende kommuneplan, som også var i fuldstændig overensstemmelse med den pågældende regionalplan, ville det så være noget, som miljøministeren ville blande sig i? Hvis miljøministeren siger, at så vil han slet ikke blande sig i det pågældende hotelbyg-

[Hanne Severinsen]

geri, vil jeg selvfølgelig give ham ret i, at så bliver det ikke unødigt forsinket, men mit indtryk er – og nu vil jeg også gerne høre svaret på det med badelande osv. – at hvis det ligger inden for de 3 km, vil man agere smagsdommer og lige sikre sig, om det nu er gjort godt nok fra kommunens side.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Hvis jeg forstod indvendingen mod mit indlæg rigtigt, er mit svar, at lovforslaget kun lægger op til, at kommunerne skal være lidt på forkant med udviklingen og have planlagt de områder, hvor de ønsker hotelbyggeri, og så vil der ingen problemer være i det, men i mange kommuner har man ikke tradition for at være på forkant med udviklingen, og så har man lavet disse hovsaløsninger, og det er dem, loven skal sikre imod.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for modtagelsen af forslaget. Der tegner sig et klart flertal for vedtagelsen af de to forslag, og med al ære og respekt for tankedybden og vinge fanget i de indvendinger, vi har hørt fra De Konservatives, Venstres og Fremskridtspartiets side, forekommer det ikke mig, at der er fremført dokumentation for, at dette er mere restriktivt end det, der allerede er gældende i dag, og som blev besluttet under den tidligere regering. Jeg finder heller ikke, at der er argumenteret mod princippet om at ændre en administrativ regulering til en regulering ved lov eller for påstanden om, at der foreligger ekspropriation.

Jeg håber, at vi undervejs i udvalgsarbejdet får opklaret alle de misforståelser, der måtte være, og tydeliggjort bestemmelser, hvis det er nødvendigt.

Jeg er også opmærksom på det, hr. Ole M. Nielsen har sagt, og det må vi drøfte i forbindelse med behandlingen i udvalget.

Hele Folketinget burde faktisk samle sig om vedtagelsen af det, med undtagelse af hr. Aage Brusgaard, som ud fra sin ideologi naturligvis må være imod denne form for beskyttelse af det danske land. Imidlertid støder vi på det forhold, at partiet Venstre helt tydeligt har fået kolde fødder over for de regler, man i sin tid selv var med til at vedtage. Nu må det jo være en human bestræbelse at gøre kolde fødder

varme, og derfor vil vi også gerne i forhold til partiet Venstre sørge for at få belyst, om der er ting, der kan ryddes af vejen.

Jeg kan sige, at reglerne om håndtering af nye ferie- og fritidsaktiviteter er fuldstændig de samme i denne lov som dem, der i henhold til kystcirkulæret er gældende i dag; der er ingen ændring på dette punkt. Det være et svar til fru Hanne Severinsen.

Hr. Aage Brusgaard mener, at jeg mener – læg mærke til, at det er hr. Aage Brusgaard, der mener, at jeg mener – at de, der sidder i kommunalbestyrelser og amtsråd, er onde mennesker. Jeg tror ikke, at hr. Aage Brusgaard kan finde noget som helst citat, der underbygger en sådan påstand. Hvis jeg havde den fornødne tid – men mit liv er for kort til, at jeg vil love hr. Aage Brusgaard at bruge det på den måde – og lyst til at bruge den på det, tror jeg derimod, at jeg kunne finde ganske mange citater fra Fremskridtsfolk, der har udtalt sig overordentlig nedsættende om det arbejde, der gøres i kommuner og amter, og nærmest har ført hetz mod de beslutninger, der træffes lokalt. Jeg tror, at det er hr. Aage Brusgaards parti, der har problemer med det lokale selvstyre, og ikke det parti, jeg tilhører.

Selv om vi nu har haft en holmgang om principper og enkeltheder, vil jeg afslutningsvis love, at vi meget gerne bidrager til, at der bliver fundet løsninger på udestående problemer, og at der bliver et så bredt flertal som muligt for den endelige vedtagelse af forslaget, men uden at vi svækker sigtet, og det kan jeg lige så godt sige med det samme at vi ikke vil være med til. Men alle de steder, hvor der er tale om uklarheder eller er behov for præciseringer, medvirker vi meget gerne undervejs i udvalgsarbejdet. Hr. Aage Brusgaard efterlyste tidligere noget materiale, og alt det materiale, man beder om, og som vi har mulighed for at fremskaffe, vil tilgå udvalget.

Til fru Hanne Severinsen, som sagde, at man kan være glad for, at miljøministerens lovforslag ikke var vedtaget, da man i sin tid opførte Kronborg, for så var det jo aldrig kommet, kan jeg sige, at det har fru Hanne Severinsen også uret i, for det er nemlig præciseret i såvel kystcirkulæret som i det nye lovforslag, at anlæg kan opføres ved kysten, hvis det er funktionelt begrundet. Som fru Hanne Severinsen ved, blev Kronborg opført for at overvåge opkræv-

[Miljøministeren]

ningen af Øresundstolden, og det formål kunne simpelt hen ikke opfyldes, såfremt Kronborg var blevet placeret 3 km inde i landet. Derfor var der en tydelig funktionel begrundelse for at lægge Kronborg lige netop dér, hvor Kronborg blev lagt. Så også hvis mit lovforslag og min forgængers kystcirkulære, der blev vedtaget af en Venstre-Konservativ regering, havde været gældende, havde vi alligevel fået Kronborg, hvis vi mente, at det var nødvendigt at opkræve Øresundstold, for så var der nemlig en god funktionel begrundelse.

Jeg bruger dette eksempel for at illustrere, at det ikke er en forbudslovgivning, men en lovgivning, der beskytter vores kyster, tvinger til omtanke og til planlægning i de lokale led, som har ansvaret for at leve op til de nationale hensyn i den lokale planlægning; så heller ikke det argument holder stik.

Jeg er nødt til at sige til de tre partier, at det godt kan være, at man ikke føler det opportunt at stemme for forslaget, og at man som hr. Aage Brusgaard er imod enhver form for beskyttelse af denne art, men der er ikke undervejs i debatten i dag, så vidt jeg har været opmærksom på det, blevet fremført vægtige argumenter, der ikke omgående kunne imødegås.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Så må vi jo se, om Eremitagen også var blevet opført.

Det, som er det afgørende, er, hvem der skal afgøre, om det er funktionelt begrundet. Jeg mener, at det må være en lokal afgørelse.

Så har man call in-beføjelsen. Ideen i den nye planlov var, at man havde så meget tiltro til kommuner og amter, at deres afgørelser ikke mere skulle godkendes. Det er også derfor, jeg har efterlyst at få svar på, hvor meget man egentlig kan være sikker på at man nu vil følge det. Jeg tror, at den afgørende forskel på den nuværende miljøminister og den tidligere regerings politik er, at vi grundlæggende tror, at disse ting kan klares, uden at de lige skal ind og vende på ministerens eller ministerens embedsmænds bord, for at man nu lige skal være helt sikker på, at de lokale myndigheder har begrundet det på den rigtige måde.

Miljøministeren (Svend Auken):

Heller ikke på det punkt, som fru Hanne Se-

verinsen nu fremførte, er der nogen ændring i forhold til de gældende regler; der er her tale om nøjagtig de samme myndigheder med de samme forpligtelser.

Med hensyn til planlovgivningen ved fru Hanne Severinsen udmærket, at der i sin tid, da man vedtog den nye planlovgivning, var uenighed mellem Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet på den ene side og det såkaldte borgerlige flertal på den anden side. Man fandt frem til en ordning, hvorefter regionsplaner ikke længere skal godkendes, men de skal drøftes med de statslige myndigheder med mulighed for, at disse kan gøre bindende indsigelse. Uagtet at SF og Socialdemokratiet i sin tid var imod det og foretrak den gamle form, nemlig godkendelsen, er dette system ført videre i dette forslag, dvs. at der ingen ændringer bliver i den fordeling, som i sin tid blev fastlagt ved planlovgivningen. Det er den samme systematik, det er den samme måde at arbejde på, og de forskellige myndigheder har de samme forpligtelser.

Det, der er ændret i dette forslag, er, at det er blevet lidt mindre bureaukratisk og lidt mere fleksibelt, uden at man har svækket natursigtet. Man udvider strandbeskyttelseslinjen fra 100 m til 300 m, og Folketinget og dermed offentligheden har haft mulighed for at påvirke resultatet, idet vi, som det blev sagt, har gennemgået høringssvar osv. netop for at lytte til, om der var ting, der skulle laves om. I modsætning hertil udstak den tidligere regering disse nok så indgribende regler og nok så afgørende principper for den lokale planlægning uden at gøre sig den ulejlighed at inddrage befolkningen eller Folketinget; man gennemførte det alene ved et ministerielt dekret.

Det er de forskelle, der er, og hvis man i øvrigt er tilhænger af cirkulæret, som tingene nu er forelagt, kan jeg altså ikke se, hvordan man kan gå imod forslaget. Hvis man derimod er modstander af cirkulæret og ikke vil vedgå det, man i sin tid selv var med til at indføre ved et ministerielt dekret, er det klart, at man også må være imod at give dette dekret lovkraft. Så vil man også være imod den demokratiske proces, der fører frem til, at regler, der fastsætter rammer for det lokale selvstyre, har passeret Folketingets tre behandlinger med mulighed for, at alle partier kan gøre deres synspunkter gældende.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

En forskel til er altså, at der er tale om en anden minister, som simpelt hen opfatter sig selv som en kontrolinstans, der lige skal sikre, om man nu også gør det rigtigt, hvor jeg har opfattet planloven sådan, at man kunne nedlægge veto, hvis man blev opmærksom på et eller andet, og det kunne man f.eks. blive, hvis Naturfredningsforeningen klagede. Men ministeren opfatter det jo, som om han skal være sikker på de lokale skøn over, hvor man har lov til at afvige, planlægge osv. Det er den reelle forskel, men jeg indrømmer, at det er under det samme regelsæt, og det er også derfor, jeg er blevet betænkelig ved kystcirkulæret.

Aage Brusgaard (FP):

For en sikkerheds skyld tager jeg ordet i anden runde, for det er ikke altid, jeg evner at holde mig inden for de korte bemærkninger.

Ministeren nævnte to gange i sit forrige indlæg, at jeg var imod beskyttelse af vore kyster. Jeg vil meget gerne gentage for vores miljøminister – vi har jo kun den samme – at jeg allerede under de korte bemærkninger nævnte, at jeg troede, at alle i Folketinget gik ind for, at vi skulle beskytte de danske kyster. Det, vi var uenige om, var, om det var miljøministeren herinde på Vesterbro eller det var de mennesker, vi har valgt ude i kommunalbestyrelser og amtsråd, der skulle bestemme hvordan.

Nu har vi haft en debat her i dag, som jeg mener har været en god debat, og både vi og andre vil sikkert stille spørgsmål i udvalget. Vi må også håbe, at der kommer deputationer ind, for udvalget har endnu ikke modtaget et eneste brev fra et kommunalbestyrelsesmedlem eller amtsrådsmedlem, der har støttet lovforslaget, og det glæder os selvfølgelig, at de breve, vi har fået – også fra miljøministerens partifæller og fra landbruget – alle sammen har været imod. Vi håber altså på deputationer, og måske må vi have ministeren i samråd.

Den konservative ordfører, som desværre er fraværende, spurgte, hvilken forskel der var på cirkulæret og på lovforslaget. Jeg nævnte nogle forskelle, men jeg vil godt spørge ministeren: I bemærkningerne til lovforslaget står, at det beregnes, at der skal bruges 5 årsværk – altså personale – i ministeriet, og at der i amtskommunerne skal bruges 3,5 plus 0,5, altså 4 årsværk mere. Hvad er begrundelsen for, at der skal bruges ca. 10 personer mere, når dette lovfors-

slag er vedtaget, end efter kystcirkulæret, når det drejer sig om nøjagtig det samme? Det må der jo være en begrundelse for.

Afslutningsvis vil jeg godt sige, at mit parti er enig med landbrugets organisationer i, at dette lovforslag er ekspropriation, særlig det med at udvide til 300 m, og derfor vil Fremskridtspartiet prøve ved tredjebehandlingen, hvis det kommer så langt, at få samlet 60 underskrifter, således at lovforslaget ikke træder i kraft, før vi har haft et nyt folketingsvalg. Efter de bemærkninger, der er kommet fra både den konservative ordfører og fra fru Hanne Severinsen, håber vi, at i hvert fald disse to partier vil støtte en underskriftindsamling, og så har vi godt og vel de 60 underskrifter, der skal til. Vi håber selvfølgelig også, at de socialdemokratiske borgmestre vil påvirke Socialdemokraterne i kommunerne, og ligesådan med CD og Kristeligt Folkeparti, sådan at vi får en rimelig opbakning til, at dette lovforslag enten bliver lempet eller slet ikke træder i kraft. Det, KL har anbefalet Amtsrådsforeningen, er jo, at man bortkastede lovforslaget og kun så på, om der var nogle ting i cirkulæret, der skulle strammes.

Miljøministeren (Svend Auken):

Den administrative belastning er først og fremmest betjeningen af strandbeskyttelseskommissionen. Jeg har brugt udtrykket en gummistøvlekommission for netop at lægge vægt på, at den konkret skal gennemgå vores kyster med henblik på at finde ud af, hvor 300-meter-linjen er mindre hensigtsmæssig, sådan at man kan få et smallere bånd, også hvor den slet ikke behøves, f.eks. i allerede bebyggede områder. Derved slipper vi også for en række dispensationssager, og det er dér, den administrative lettelse ligger.

Jeg vil sige til hr. Aage Brusgaard og til, hvad jeg har hørt i debatten her i dag, at den dér med ekspropriation og alt det dér er den tyndeste pølsepind, der nogen sinde har været konstrueret i dansk parlamentarismes historie – den tyndeste. Og den har ikke udsigt til at slå rod noget sted. Om det virkelig lykkes for hr. Aage Brusgaard, som jo har udrettet mirakler med hensyn til at få Venstre og De Konservative til at stemme durk imod ting, de selv var med til at vedtage, da de sad i regering, skal jeg lade være usagt. Men jeg kan sige, at det ingen betydning har, for dette her er ikke efter nogen regnestok eller efter nogen juridisk teori ekspropriation. Det er en generel regulering –

[Miljøministeren]

oven i købet af nok så mild karakter – der gennemføres for hele landet.

Jeg forstod fru Hanne Severinsen sådan, at hun var tilhænger af disse regler, hvis hun kunne få garanti for, at vi ikke havde opmærksomme miljøministre i Danmark. Det løfte kan jeg med den nuværende regering ikke give til fru Hanne Severinsen.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Tidligere i debatten har jeg nævnt, at miljøministeren måtte mene, at vores kommunalbestyrelsesmedlemmer og amtsrådsmedlemmer var onde mennesker, for ministeren har ikke tiltro til, at de ville kunne forestå eget byggeri i eget område. Det må jeg jo stadig væk tro, når ministeren selv vil have lov til at forestå det.

Men det, ministeren kom med nu her sidst, synes jeg er en hån mod det samlede danske landbrug og deres organisationer og deres advokater. Ministeren stod ligefrem og hånede, at nogle kunne få den tanke, at dette lovforslag ville indebære ekspropriation. Samtlige danske landbrugsorganisationer og deres jurister har skrevet til os, at de mener, det er ekspropriation. Man kan altså ikke bare sige, at det er en Fremskridtstanke; det er samtlige danske landbrugsorganisationer, der har samme opfattelse som os.

Det er muligt, opfattelsen er forkert, men det er i hvert fald en hån mod disse organisationer, at ministeren ligefrem gør grin med, at de kan have den tanke.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg kunne da godt lide at vide, hvad en opmærksom miljøminister er for noget. Hvis definitionen er, at han går rundt og kontrollerer kommuner og amter, om de nu også virkelig opfylder disse forskellige krav, der er blevet stillet op, så ønsker jeg ikke opmærksomme miljøministre.

Hvis man derimod bliver gjort opmærksom på, f.eks. ved forskellige klagesager eller henvendelser, at her er der ved at foregå et eller andet, så synes jeg, det er helt i orden, at man griber ind. Det var det, vetoretten faktisk var ment som. Der er jo et betydeligt skøn indbygget i kystcirkulæret. Hvem skal udøve det skøn? Er det miljøministeren, eller er det amtsrådet?

Miljøministeren (Svend Auken):

Der er ingen forskel i det sidste spørgsmål mellem lovforslaget og cirkulæret. Det er fuldstændig de samme regler, der gælder.

Må jeg for min del sige tak for en god debat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

*Meddelelser fra formanden:***Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (9/2 94):

Udtræder: Eva Kjer Hansen (V)

Ny stedf.: Else Winther Andersen (V)

Markedsudvalget (9/2 94):

Udtræder: Tørnæs (V)

Nyt medl.: Niels Anker Kofoed (V)

Udtræder: Niels Anker Kofoed (V)

Ny stedf.: Eva Kjer Hansen (V)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 22. februar 1994, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 18.05